Написав Діана Парипа
Четвер, 20 лютого 2020, 12:38

Вишивала вишиванку вечорами,
В кожнім хрестику - любов і ласка...
Вишивала для дочки своєї мама
І в мереживо вплітала щастя.

День за днем - й в прекрасний візерунок
Біле полотно розфарбувала.
Особливий, цінний подарунок:
Квіти-зорі мріями сміялись.

Ти минуле згадувала, люба,
Як руками створювала диво?
Скільки житиму - я завжди буду
Дякувати за роки щасливі.

Ти верталася у час далекий,
Коли я ще гралася в пісочку ...
Мабуть, чула молодості клекіт,
Бачила свою маленьку дочку.

Скільки молитов почуло небо!
Скільки сліз твоїх було пролито....
Скільки світла і любові в тебе!
Скільки раз старалась захистити!

Бог почув молитви, моя люба,
Молитвами твоїми щаслива.
Вони гріють серце моє всюди
І дарують світло й справжнє диво.

Я люблю тебе... І просто знаю,
Що твоє тепло мене зігріє
В хуртовини білі, й вечорами
Я полину знов в дитячі мрії.

Як колись давно, в роки дитинства,
Ти мої всі болі залікуєш.
Моя люба! Наче час спинився,
Через відстані твій голос чую.

Вишивала вишиванку вечорами...
А в думках так линула далеко...
Як віддячитись за щастя, мамо?
Крізь роки слова лунають ехом....

14.01.2020р.